

Druhá kapitola

Když Billie opouštěla byt, pouliční lampy ještě svítily. Žlutavé kruhy na namrzlém bělostném chodníku. Obláčky dechu a diamanty jinovatky při krásném úsvitu, přesně jak slibovalo vyprávění oblohy. Ve své „zimní“ bundě však mrzla až na kost. Obzvlášť v tuto časnou hodinu. Ale uvnitř je taky chladno, a jakmile tam dorazí Daniel, bude ještě větší. Chladno uvnitř bodá a svírá jí slova v hrdle. Chladno venku je příjemnější. I v sedm ráno. Venku je volnost. Obzvlášť dnes.

V dálce hučí ranní provoz. Někde poblíž začíná chrčet a ožívat motor auta. Billie jde dál. Maluje prsty po namrzlých bocích ještě spících aut, rozbíjí led v příkopu botami, snaží se předstírat, že je zimní sobota v jejím druhém životě. V tom, kde byla šťastná a těšila se na Vánoce s mámou a tátou. Předtím než táta udělal VELKOU CHYBU a mamka potkala Daniela. V tom, kde Billie neutíkala pryč.

Když procházela kolem bytovky Garston, rozsvítilo se tam světlo: záblesk života mezi řadami mrtvých oken. Billie se podívala nahoru. Měsíc už byl unavený, jeho poslední bledé paprsky osvětlovaly ploché střechy a rovné šedé okraje bytového domu. Pokud si Billie

pospíší, bude mít hodinu čas na pozorování zimního slunce mezi stromy a na poslouchání zvuků – *symfonie*, jak by to nazval táta – probouzejícího se lesa. V Tanglewoodu se mu vždycky cítila nablízku, i když tam nikdy nebyl. Billie věděla, že by se mu tam moc líbilo. Možná tu není věčná obloha, rozlehlé kopce a vysoko vznášející se ptáci jeho milovaného Dalesu, ale Tanglewood je plný divokých prastarých písní a vůní země, které jsou součástí jeho života. Součástí života jich obou.

A nejlepší ze všeho je, že tam žijí krkavci.

Dnes se bude muset vydat dál než kdy předtím. Dál, než by si mamka přála. Tak daleko, aby se schovala.

Bude v pohodě. Stejně pochybuje, že by se jí podařilo dostat se až moc daleko. Za několika prvními řadami jehličnanů a bříz se proplétají husté spleti kmenů, bezlistých lián a keřů. Billiini noví spolužáci šeptali o čarodějnicích a duchách, kteří se tam skrývají v hustém porostu. Drápou, cení zuby a vydávají děsivé zvuky. Hejna černých vran a krkavců, která se shlukují na stromech, nazývají „posly zla“. Znamení „temných sil“. Varování. I dospělí se lesa bojí. Povídají si příběhy o psech, kteří zmizeli poté, co se vydali příliš hluboko za lákavými pachy. Někteří tvrdí, že za to mohou krkavci – *nemilosrdní zabijáci*. Jiní mluví o „podivínech“, kteří se tam skrývají a *bůhví, co tam dělají*.

To je všechno nesmysl. Musí být. Billie nikdy neviděla, že by se v Tanglewoodu potloukal někdo další krom několika otravných dětí ze školy. A stejně to nejsou lesy, ptáci ani hloupé vymyšlené příběhy, co je strašidelné. Strašidelné je to *doma*. Mamka se ztrácí a Billie cítí, jak